

Bona nit a tots!

Abans que res deixeu-me que us agraeixi a tots haver-me regalat aquest honor. Perquè us asseguro que és per a mi un honor formar part d'aquest selecte grup d'amics, tots amb un mateix objectiu: la promoció d'un dels líquids més preuats que hi ha en el món, tant present en les nostres contrades d'ençà que els romans van decidir establir-se aquí fa més de 2200 anys. I quan dic aquí vull dir aquí, no a Catalunya, que també. Sinó a cent metres d'on ara estem. Estem flanquejats per una muralla i per un amfiteatre, mostra encara que perdura del pas dels romans per casa nostra. Però... Què és el que va fer que els romans es fixessin en aquest racó de món, i decidissin establir-s'hi? Doncs el mateix que fa que també s'hi acostin ara, a les costes de Catalunya: el clima, les platges, però sobretot el vi... i les dones. Ja sabeu com són els descendents actuals dels antics romans, o sigui els italians. Fins que no tasten una dona d'aquí no tornen a casa seva. I quan tasten el vi d'aquí, s'hi volen quedar per sempre.

No és per casualitat doncs, que els romans decidissin donar-li una cartera, com es diu actualment, a un déu específic: Bacus, que tenia el seu equivalent a Grècia, Dionís. Aquest era, a més del déu del vi, el déu dels banquetes, de les orgies, i del teatre. Que dic jo que si dues de les civilitzacions més importants del Mediterrani van donar-li un paper d'importància en la seva societat, per alguna raó seria.

Veieu com tot lliga? Jo, que em dedico a fer teatre, i vosaltres, que adoreu el vi, tenim el mateix patró pel que fa al gremi. El tema de les orgies no sé com el porteu, de moment... Si de cas ho parlem més tard.

En definitiva, que us agraeixo molt que em feu membre d'aquesta Confraria. A veure, que de confraries n'hi ha de molts tipus: confraria de pescadors, confraria del cava, confraria del gusanito, confraria del bollo, confraria dels borratxos, confraria del gras i el magre, confraria del pàdel, etc. Però no se me n'acut cap que tingui més solera que una confraria on el vi en sigui la raó d'existir.

Perquè? Doncs per què el vi és molt més que un líquid fet de most de raïm que es posa en una ampolla, es deixa madurar, i al cap d'un temps es serveix en una copa Riedel i es beu. En un bon vi hi pots arribar a sentir el plugim d'una tarda alegre de primavera; el sol roent d'un agost impossible; la suor sòlida d'un pagès cansat; la família de margarides que va créixer al peu d'un cep. Un bon vi és com la foto final d'un instant precís de la vida: d'un territori, d'un clima, d'una terra, d'unes plantes, d'una gent i la seva manera d'entendre-ho absolutament tot. No hi ha res comparable.

Un bon vi pot arribar a ajudar-nos a entendre la utopia de la immortalitat, la capacitat de transcendir més enllà dels anys i dels segles. No és un plaer gairebé eròtic, poder ser l'afortunat que té l'oportunitat de tastar l'aigua de pluja de 20 anys enrere? No és meravellós traslladar-nos a través de les olors i els sabors i viatjar fins els records de la nostra infància? Estic convençut que, qualsevol de vosaltres, igual que jo, en algun moment de la vostra vida, heu volgut tirar enrere en el temps, per una simple qüestió d'egoisme, i tornar a reviuire moments passats que ens van proporcionar inoblidables moments d'alegria o de plaer. Científics s'han trencat les banyes intentant fabricar un artefacte futurista que ens permetés viatjar en el temps. I vés per on, el teníem ben a la vora, i formava part de la nostra condició humana: la capacitat olfactiva i gustativa que ens fa traslladar-nos en el temps, i recordar de nou aquells canelons que només ens sabia fer l'àvia, o aquell gotet de garnatxa acabada de sortir de la bóta i que l'avi ens donava d'amagat, sense que ho veiés el nostre pare, com una entremaliadura d'infantesa.

A qui, alguna vegada, no li ha caigut una llàgrima recordant aquestes coses? Diuen que ningú no es mor fins que tothom l'oblida. I si el vi ens ajuda a recordar, benvingut sigui. Llarga vida al vi.

Aquesta és la raó de la meva particular història amb el vi. Vaig tenir la sort de créixer en una família que gaudia, i molt, del vi. Això sí, amb moderació. Recordo especialment les escapades de cap de

setmana a Porrera, per anar a buscar un vi espès, contundent, amb uns tanins explosius, que et deixaven la boca com si haguessis mossegat un tros de vellut. I ho sé del cert i amb coneixement de causa, perquè jo en bevia, de vi. Barrejat amb gasosa, o amb Vichy, potser. Però en bevia. I en diferents formes: com a berenar, el pa amb vi i sucre, i per postres després d'un bon àpat, els postres de préssec amb vi. I, en comptades ocasions, el meu pare em feia una estranya barreja de vi ranci, sucre i rovell d'ou, que et posava les piles, i era molt millor que un Red Bull. Allò sí que et donava ales!

No hem de perdre de vista tampoc que el vi és un dels elements socialitzadors més potents que hi ha: davant d'una copa de vi s'han signat tractats de pau, els enemics s'han donat la mà, s'han segellat pactes, s'han fet criatures, o s'ha jurat amor etern. Tot, fixeuvos hi bé, relacionat amb el plaer. El plaer de l'amistat, de la joia, de l'alegria o el plaer sensual.

I suposo que és per això. Per aquesta conjunció de plaers teatrals, i alcohòlics, que un dia, en plena crisi creativa, vaig decidir embrancar-me en una història que aglutinés dues de les coses que més m'agradaven: el teatre i el vi. Una història que porta per títol *El Sommelier*. Una aventura teatral a la que us convido a assistir-hi que narra les experiències del millor sommelier del món, Romano Lentini, durant el transcurs del seu últim curs de tast, destinat a un selecte grup d'entesos. Aquesta història em va permetre aprofundir més en la complexitat del món del vi, en la seva màgia i en la seva veritat indiscutible. Va ser fascinant parlar amb sommeliers, perfumistes i elaboradors de vi i cava. I comprovar que darrera de cada ampolla de vi hi ha milers d'històries de dedicació, frustracions, alegries i amor per la terra.

I fer aquesta història també m'ha servit per comprovar que la nostra terra, que les comarques de Tarragona, som uns escollits. Uns veritables privilegiats a qui el déu Bacus ha beneït amb una terra fèrtil on es conreen cinc denominacions d'origen diferents, mostra indiscutible d'aquesta riquesa que tenim sota els nostres peus, amb terra com licorella, o el panal, amb raïms com el xarel·lo, el merlot, la garnatxa, o el moscatell. I amb gent, com vosaltres, entossudits en no deixar que res de tota aquesta història, de tot aquest treball, de tot aquest amor pels fruits de la terra, de la vostra i nostra terra, es perdi en la nit dels temps.

Moltes gràcies

Tarragona 16 d'octubre del 2015

Concilium Vinorum Tarraconensium